

Vier jaar en voor het eerst naar de kerk

Het was december 1936. Ik mocht met va mee naar het kerstfeest van de zondagsschool. Het begon om vier uur, maar om drie uur wilde ik al weg. Ik wilde niet te laat komen. Va zei, 'als het begint te schemeren, gaan we.' Om half vier schemerde het eindelijk genoeg om te gaan.

We woonden maar een paar minuten van de Maartenskerk in Oosterend en waren dan ook bijna de eersten. Dat was goed, want ik wilde niets missen. We zaten aan de rechterkant, in de derde bank. Ik mocht op va's knie zitten, nu zag ik alles. De grootste kerstboom die ik ooit gezien had, stond in het midden van de kerk in een grote kist met een groen kleed erover. Het was nog erg donker, zodat ik alles nog niet zo goed kon zien, maar ome Reier van der Vis begon op het orgel te spelen. Wat was dat mooi, "Er is uit 's werelds duistre wolken, een licht der lichten opgegaan." En ik zag het ook. Het werd almaar lichter en lichter in de kerk. Helemaal rondom in de kerk was een richel aan de muur waarop witte kaarsen in een rood kandelaartje (van een halve aardappel met crêpepapier) stonden. Er kwamen almaar meer mensen in de kerk en als er mensen dicht bij de muur gingen zitten, staken ze de kaarsen aan waar ze bij konden. Alle mannen hadden lucifers bij zich. De kerk was nu bijna vol en alle kaarsen langs de rand brandden.

Nu kwamen de kinderen van de zondagsschool binnen en zetten heel zacht het bekertje voor de chocolademelk dat ze bij zich hadden, onder hun stoel en gingen zachtjes zitten. Toen gebeurde er iets prachtigs. De onderste kaars van de kerstboom werd aangestoken en plotseling ging er een vlam door de hele boom en opeens brandden alle kaarsen. Ook de kaars van de engel die boven de boom hing. Het was een wonder.

Een jaar later hoorde ik ook bij de kinderen van de zondagsschool. We hadden op de kleuterschool en op zondagsschool een cantate ingestudeerd. Dominee Kok kwam ons iedere keer een nieuw liedje leren en thuis werd het gerepeteerd en meegezongen door Trijn Stark en moeder. Ik heb nog steeds het blad waar alle liedjes opstaan. Dat is dus al 76 jaar oud en de meeste liedjes kan ik nog zo zingen. Het zingen, het bijbel- en vrije verhaal, het staat nog steeds in mijn geheugen. Ook natuurlijk de chocolademelk en kerstkransjes en tot slot de pakjes. We hadden allemaal de tafel met het witte kleed al gezien. Op de tafel stapels boeken, in wit papier met een rood lint erom en een mand vol pakjes in alle maten. Daar had de zusterkring het hele jaar voor gebreid om voor alle kinderen een mooi kledingstuk klaar te krijgen en dan nog de kist met sinaasappels. Het kon niet op. Wat waren de feesten van vroeger mooi.

Berth Boogaard-Dros 't Horntje